տաճկերէն. նոյն գրքին վերջը Հաննէ գրած է Ս. Տեղեաց վրայ քերթուածներ. ինչպէս նաև ունի գովեստ մը (անտիպ) Շղթայակիրին վրայ: (ՄՁ. Թ. 598) ձեռագիրին մէջ կը հանդիպինք իր մահուան մասին հետևեալ յիշատակարանին. «Ի թվ. ՌՃՁԲ (=1733)ին և յունիս ամսոյ ժբ ին օրն գշբթ. Ս. Դանիէլի և երից մանկանցն տօնին առ Ած. փոխեցաւ եղբայրն իմ Հաննէ Յովհաննէս վրդ.ն. որ էր տան որդի Սրբոյն Յակոբայ. և աթոռակալ մեծի Գրիգոր վրդ.ի Բաղիշացւոյ. ընթերցողք լի սըրտիւ ասացէք Ած. ողորմին. զի կէնճ էր հասակաւն և մատղաշ և քաղցր տեսօք և եղինք մարմին սորա ի Ս. Փրկիչ մեծի Մինաս վրդի. կշտի. զի բ ամ և բ ամիս ի մէջ մահճաց տամլայի ցաւ կրեաց. չեղև վերջն ողատել այսքան դեղ և բժիշկ չեղև օգուտ և ճար, ախուպեթ ան ցաւով գնաց տէրն ողորմի հողւոյն...»: (Խաչ. Ցուց. տետր ԺԸ. էջ 4495):

1733ին Հաննէ վրդ.ի մայրը Մհտ. Արզու՝ իր որդւոյն և աղջկան Մհտ. Հիլանէի յիշատակին Ս. Յակոբի վանքին կը նըւիրէ ոսկիէ ականազարդ խաչ մը կենաց փայտի մասունքով: (Ցուց. Պ.). Հաննէի տուած յիշատակներու մասին տեսնել (ՄՁ. Թ. 532): Իր տապանագիրն է հետևեալը.

«Այս է տապան հանգստեան. բազմաշխատ աթոռակալ Հաննէ Յովհաննէս աստուածաբան վարդապետի և արքեպիսկոպոսին Երուսաղէմացւոյ որ ԺԵ ամ զաթոռակալութեան գործն կատարեաց եւ վիշտս բազումս կրեաց ի պարտուց վճարումն և ի շինութիւնն. աստուածազգիր աթոռոյն սրբոյն Յակոբայ. և տարաժամ մահուամբ փոխեցաւ ի Քրիստոս ի թիւ ՌՃՁԲ (=1733) ամին. և ի յունիս ԺԱ. և մեծ սուգ եթող սիրելեաց իւրոց. որք հանդիպիք և ընթեռնուք լի բերանով յիշեցէք. և Ած. ողորմի ասացէք նմա. և տէր ձեզ ողորմեսցի. ամէն»: (Նաև ՄՁ. Թ. 303. Շղթայակիրին գրչութեամբը):

ՅՈՎՀԱՆՆԷՍ ԵՊՍ. ԿԵՐԵՄՈՎԻՉ (ՄՈԼՏԱՒԻՈՅ), ԻԼՈՎՑԻ.— Աւ. Իլովի (1665—1669). ազգական Նիկոլ եպս.ի: Մոլտաւիայէ դարձին, երկար ժամանակ շրջագայած է հայաբնակ գաւառները և հօթն տարի մնացած է Ս. Երուսաղէմի մէջ ուր կը ձեռնադրուի վրդ.: Իլովի իր պաշտօնավարութեան շրջանին՝ թէև Հռոմէն թոշակ կ'ստանար, բայց յարած չէ լատինականութեան,